

CLUBUL SENIORILOR ROC-54 aniversează RADIO OLTENIA CRAIOVA la împlinirea a 63 de ani

Vine o vreme, când fără să vrei trebuie să străbați drumul vieții pe alte coordonate decât cele pe care le-ai urmat până atunci...

Vine o vreme, când privești cu nostalgie la timpul când fremătai pentru o cauză, pentru o idee, pentru care luptai cu dragoste, cu pasiune, ca să-i dai contur în realitatea imediată...

Vine o vreme, când idealurile tinereții, și nu numai ale ei, au devenit amintiri odată cu trecerea timpului...

Vine o vreme...

Și acum constăți că o altă vreme a venit și te întrebi dacă ai făcut bine ceea ce ai făcut sau greșelile inerente ale trecutului te urmăresc ca o umbră ce se așterne dinspre noi și peste noi, obligân-

du-ne la o analiză a ceea ce am realizat.

Constăți că nu ai fost singur, ci mereu ai avut lângă tine oameni minunați, cu care ai împărtășit idei, le-ai materializat; oameni care și-au împărtășit ideile, oameni care în final, armonizând ideile tuturor, au dus o navă frumoasă și luminoasă pe valurile vieții.

Constăți, însă, că anii care au trecut au fost anii cei mai frumoși din viața noastră, când împreună am nutrit aceleași idealuri nobile în slujba radioului public și a ascultătorilor săi cu demnitate, profesionalism și responsabilitate. Am făcut totul în credința idealurilor și năzuințelor pentru bucuria fiecăruia dintre noi și pentru bucuria celor care ne-au ascultat.

Dar, vine o vreme...

CLUBUL SENIORILOR ROC-54

Demnitate. Profesionalism. Respect

Drumurile ni s-au despărțit, idealurile, năzuințele, stările fiecăruia au devenit oarecum divergente... Începem să devenim mai străini, mai triști, mai fragili, mai singuri! Dar, vine o altă vreme...

La vârsta senioratului, devenind mai înțelepți, spargem barierele tristeții, ale fragilității și însingurării și ne reunim pe drumul știut al celor ce am fost și ne-am propus să fim din nou aceiași dintotdeauna.

Și totul, din nou cu demnitate, profesionalism, respect și credință în reușita luptei noastre împotriva inerției, imposturii și însingurării.

Așa ne-am reunit în clubul simțămintelor noastre dintotdeauna cu un avânt dat de amintiri, de reușite, de eșecuri, de idealuri și năzuințe, de prietenii mai vechi sau mai noi, de avânt senioral, care să readucă în prim plan, din memoria afectivă a fiecăruia, dorința de a fi și în prezent ceea ce am fost în trecut.

Așa s-a înfrîpat Clubul Seniorilor Radio Oltenia Craiova-54, dintr-un izvor al dragostei noastre pentru instituția în care

oamenii săi au dat demnitate, profesionalism și respect trudei de zi cu zi pentru cei care ne-au dat forța de a merge permanent pe acest drum al onoarei.

Clubul Seniorilor ROC-54 înseamnă pentru noi, și sperăm să fie și pentru dumneavoastră, cititorule, un club al seniorilor tineri care să ducă mai departe valorile autentice și care dau perenitate radioului public românesc.

Ne dorim și vă dorim să rămânem tineri împreună, în Clubul Seniorilor ROC-54 care mereu să întinerească prin venirea viitorilor seniori alături de noi, cei de acum.

La ceas aniversar dorim viață lungă radioului oltean, deopotrivă Clubului Seniorilor ROC-54 sub auspiciile devizei noastre: Demnitate, Profesionalism, Respect. Respect pentru sine și pentru cei ce iubesc radioul.

■ **Cornel RUSU**,
Președinte al Clubului Seniorilor
ROC-54

Radioul fără de care Oltenia ar fi mută

Ascrie câteva rânduri din istoria radioului public craiovean – pentru generoasa revistă „Mozaicul” și la inițiativa Clubului Seniorilor ROC-54 – este ca și cum ai oferi un mănunchi de flori culese de pe un câmp întreg de maci și ai avea pretenția ca primitorul să-și imagineze întinderea de foc în toată splendoarea ei. Și totuși, așa cum acel buchet poate reprezenta câmpul cu maci, un genial om al locului, poetul Adrian Păunescu, a scris, în cartea de onoare a studioului, o propoziție a cărei semnificație nu poate fi reprezentată prin nimic altceva: „*Omagiul meu pentru Radio Craiova, fără de care Oltenia ar fi mută*”.

Foarte adevărat. Aproape o jumătate de secol singurele mesaje, din și pentru această zonă, pe calea undelor au fost de la Radio Craiova. O mână de oameni băteau neconștient plaiurile, iar la „galene”, la difuzoarele radioficării sau la puținele aparate de radio adevărate se auzeau știrile, se derulau emisiunile, se asculta muzică. Reporterii transmiteau cu drag (i-am prins, din 1971, pe mulți dintre oamenii începutului), ascultătorii îi urmăreau cu o adevărată sfințenie. Greu de imaginat asemenea lucruri, astăzi!

Vârsta „cu acte” a instituției radioului public craiovean este de 63 de ani, dar istoria radioului, pe aceste meleaguri, a început acum peste nouă decenii, în vremea pionieratului în domeniu. Când la București se experimentau primele transmisiuni radiofonice, la Craiova a luat ființă, la 25 februarie 1926 (cf. Revistei „Radiofonia”, 1931), Asociația Prietenii Radiotelefoniei. Membrii acesteia, în

frunte cu dr. Alexandru Savopol, și-au procurat aparatură și au improvisat un studio, care, în a treia duminică a lunii septembrie 1927, a transmis în eter prima emisiune radiofonică din Craiova. Câteva știri și muzică interpretată live au fost auzite, timp de o jumătate de oră, pe o rază de aproape 100 de kilometri.

În anul 1952, la 13 decembrie, Consiliul de Miniștri a emis Hotărârea nr. 417, prin care a autorizat înființarea unor comitete regionale de radio la Craiova, Cluj și Timișoara. În ianuarie 1953 se hotărâ amenajarea Casei Radio de la Craiova în clădirea de pe str. Știrbei Vodă, nr. 3, iar în mai apare statul de salarii cu primii șapte angajați: director, 3 redactori, contabil, femeie de serviciu și portar.

În intervalul mai 1953 – mai 1954 clădirea a fost adaptată și au fost făcute amenajările tehnice, astfel încât, la 6 iunie 1954, ora 14.00, în eter s-a auzit pentru prima dată: „*Aici studioul regional de radio Craiova. Transmitem pe stația de radio cu lungimea de undă de 206 metri. Dragi ascultători, bună ziua!*”. A doua zi, ziarul „Înainte” consemna: „Zeci de mii de ascultători din regiunea Craiova au avut prilejul să asculte prima emisiune a studioului regional Craiova, care a cuprins, între altele, un frumos program de muzică populară românească și montajul radiofonic intitulat *Craiova de ieri, Craiova de azi*”. De atunci istoria a fost una vie și interesantă. 43 de ani (1971-2014) am făcut parte din ea și nu este nici o exagerare în a spune ca radioul a fost o a doua casă a mea. Dar nu numai a mea, ci a majorității celor care, atunci, fusesem atinși de microbul radioului. Unii dintre oamenii pe

care i-am găsit în radio erau parcă născuți pentru asemenea meserie și nu cred că întâmplător Lucian Zatti mi-a dat să citesc, din prima săptămână, reportajele lui Brunea-Fox și ale lui Geo Bogza sau articolele ale lui Arghezi. Am descifrat treptat tainele angrenajului redacțional, în care existau un fel de stâlpi de susținere pentru programele radioului, oameni care făceau (îmi mențin părerea și astăzi!) jurnalism de înaltă clasă. De la Gheorghe Dobrescu se putea învăța tehnica interviului, de la Mihai Nicola acribia documentaristului, de la Cornel Sorescu modul de relaționare cu corespondenții, de la Lucian Zatti rosturile metaforei în reportaj, de la Irina Ionescu cum se „pune suflet” în vorbele pe care le rostești. Experiența lor a „prins” pe o generație cu tineri tobă de carte, între care erau Constantin Dumitrache, Sabin Borcan, Florin Stama, Ioana Dinulescu și încă mulți alții. Pe acest fond cred că a devenit radioul pe care-l puteai asculta, seara, de la un capăt la altul al oricărui sat, răzbătând din fiecare casă. Cam astfel erau și celelalte „regionale” și poate că desființarea din

1985 a fost efectul propriei audiențe.

Doar că oamenii nu l-au uitat și revenirea din 1989 a fost precum reîntâlnirea cu o dragoste pierdută. S-au întors unii dintre oamenii cu experiență și s-a extins redacția cu alți oameni, entuziaști și dornici de afirmare, mulți dintre ei tineri foarte talentați. Poate fac nedreptăți într-o nominalizare incompletă, dar tot nedrept ar fi și dacă nu aș menționa măcar câțiva: Gabriela Rusu-Păsărin, Cornel Rusu, Liliana Hinoveanu, Gabriel Balica, Ioana Lădaru, Simona Lica, Davian Vlad... Iubirea meseriei a rămas atributul celor mai mulți, iar postul a continuat să fie preferatul oltenilor, ca lider de audiență în zonă.

Le dorim celor de azi să-l ducă mai departe cu faimă crescută și emisiunile lor să meargă la inimile ascultătorilor!

La mulți ani, Radio Oltenia!

La mulți ani Dumneavoastră, ascultătorilor, care ați fost și sunteți rațiunea de a fi a muncii jurnaliștilor!

■ **Mircea POSPAI**

CLUBUL SENIORILOR ROC-54 aniversează RADIO OLTENIA CRAIOVA la împlinirea a 63 de ani

Amintiri pentru... viitori

Decembrie 1989. După aproape 5 ani de tăcere, se emite... Dintre aparatele de urmărire a funcționării releelor, printre uniformele kaki, printre pistoalele mitralieră și vasele cu cârnați, șorici, tobă și altele de iarnă, aduse de oameni simpli din comune, pentru a fi distribuite soldaților... dar se emite. Fără muzică. Fonoteca a fost depozitată la Jilava, la „cimitirul” muzicii și al filmelor... Plecăm să o aducem, Anul Nou se apropie... Plecăm cu un microbuz dăruit de directorul Iulian Ocroteală, un om cu suflet mare, un microbuz „livrat” la volan întâmplător cu fostul meu coleg din școala generală, Marin Joița...

Jilava. Ora 15,00 Se pleacă acasă. De ce să se piarda timpul livrând niște benzi? E mai comodă plecarea acasă! Spre gară se îndreaptă tinerii care au păzit intrările la metrou. Cei din blocurile cu o mulțime de scări și etaje nu au putut să o facă. Nici măcar să sparga ghiata formată înaintea treptelor... O cameră de hotel prăpădit, o noapte în frig. A doua zi încărcăm. Seara ajungem... cu numai 4-5.000 de benzi din cele peste 30.000 depozitate, și acestea mai mult documentare, pe bandă CH din ani '50... care se rupe imediat, pusă pe magnetofone...

Reconstruim fonoteca. Într-o încăpăre mică, numita Cabina 13, cu o posibilă electrocutare fatală, evitată în ultima clipă... Amenajată cu forțe proprii, concepție proprie și materiale... simple: cartoane de ouă, mușama, tempera și postere luate din revistele Bravo... O cabină care însă sună bine și va deveni și de transmisie în direct a emisiunilor muzicale...

Se muncește pe brânci... Cu Florin Ghițoica și Carelina Badea, mai întâi, apoi și Mirela Dobre... și totul prinde contur... Cutie după cutie, rafturile se completează. Ne lipsesc înregistrările în suflet, edițiile festivalului Maria Tănase, festivalurile muzicale din zonă... Banda a fost recuperată și folosită la altceva... Economie de valută... Economie de cultură și istorie...

1994, iunie... 40 de ani de emisie... Oamenii de dincolo de membrana difuzoarelor ies în public. Unii, mai curajoși... Redacția muzicală... Absență de la protocol... Polivalenta arhiplină, și nici nu se putea alfel... un maraton început după-amiaza la 17,00 și terminat la miezul nopții. Fiindcă toți au vrut să vină la sărbătoare, supărați chiar că nu au putut cânta decât o singură melodie, din economia de timp... Cine „toți”? 54 de soliști, în frunte cu Maria Ciobanu. Mulți care au debutat pe frec-

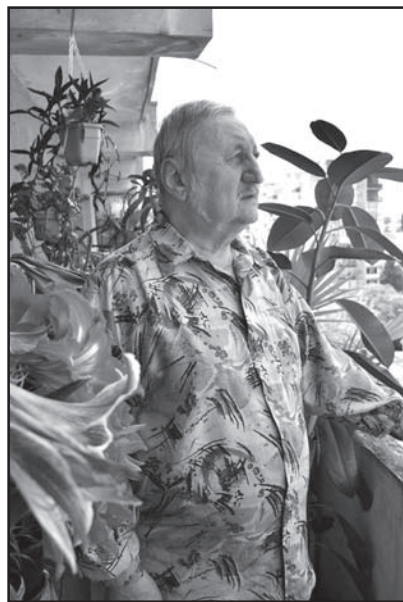

vența radioului craiovean, două orchestre care se roteau pe scenă ca să se poată odihni: Doina Gorjului și Maria Tănase... Noaptea târziu, după 7 ore de stat în picioare, alături de colega de prezentare, veterana și minunata Elisabeta Oprea, părăsim sala cu pașii împleticiți... Autocare în parcare și prieteni de frecvență.

Când am auzit înșiruirea de nume, am spus că e o glumă! Dar... am venit! Și am numărat: din 56 au lipsit doar doi! „Sunteți serioși, totdeauna vom veni”. O apreciere, o etichetă... Importantă pentru fir-

mă... Radio Craiova aproape de sufletul oamenilor și oamenii veniți din Teleorman, Argeș, Vâlcea și Olt, de pe cărări de munte sau de șes, lăsându-și treburile pentru a fi alături de noi, la sărbătoarea celor 4 decenii... A fost mult? A fost puțin? Cine știe? Poate numai cei care au trecut prin caznă și s-au regăsit aproape de membrană... Radio Craiova? Un vis, o realitate, un dor, un suflet adevărat...

■ Florin Șisu

Un RADIO născut și renăscut din dragoste

zgârcit, vor spune că nu! Fiindcă ei suntem noi. Adică!... da, noi, cel de la microfon și cel care ascultă. Mereu în consens de idei și de simțire. Cui nu crede am să-i aduc un argument de pomină. La puține zile după acea abuzivă și aberantă suspendare a postului (împreună cu toate teritorialele), din ianuarie 1985, atelierele de panatoare de receptoare radio, din toată Oltenia, au cunoscut cea mai mare aglomerație. Ascultătorul nu mai prindea Radio Craiova și credea că aparatul său este de vină!... Poate exista o mai elocventă declarație de dragoste?... Omul care-și regla ceasornicul zilei, al tuturor zilelor, după *Radio Oltenia Craiova* nu mai putea să se bucure cu emisiunile lui de suflet și nu mai auzea vocile care-l încântau și-l informau. Rămăsese singur într-un „eter” fără viață. Iar meșterii de panatoare nu-l puteau ajuta decât cu un oftat: „Aparatul e bun, postul nostru a fost sugrumat!” Cum adică?, se lamenta sincer ascultătorul frustrat pe nedrept, să nu o mai aud pe crainica fără egal Mihaela Florea care se complinea la microfon cu timbrul celei mai frumoase voci radiofonice, a lui Radu Goncearov (nume de mare romancier rus)... și nici pe seniorul reportajului și povestirii, Lucian Zatti?... Și nici pe maestrul radio-reportajului, Gheorghe Dobrescu?... Și să nu mă mai încante glasurile lui Romeo Popescu, Ion Ferariu, Cornel Sorescu, Alexandru Balog, Elisabeta Oprea, Irina Teodorescu, Dumitru Țanțaru, Sabin Borcan, Mihai Nicola, Aurelian Nicola... Și, Doamne! să-mi lipsească emisiunile preferate: „În sat la noi”, „Izvoarașul”, „Flori de cânt”, „Lumea copilăriei”, „Orizont cultural”, „Pe meleagurile patriei”, „De pe scene la microfon”!... Aș mai aduce drept argument

și o apreciere sui generis, venită ad hoc de la scriitorul Dinu Săraru, întâlnit la o mirifică sămbră a oilor, între ciobanii din Vaideeni. „Îmi plac emisiunile voastre și vă prefer altor posturi”, îmi mărturisise romancierul și publicistul rasat. „Daaa, i-am răspuns, lovit de o prefăcută modestie, durata programului este mai mică decât a studiourilor centrale.” „Aha, a venit riposta plină de farmec și de laudă intrinsecă, timpul scurt nu vă permite să faceți emisiuni proaste!” Magister dixit! Le-am povestit, în multe rânduri, colegilor această întâmplare, ca să le întăresc încrederea că sunt în topul celor mai buni. Iar, din unghiul acesta de vedere, cu atât mai tristă a fost amuțirea subită a postului, de la început de an 1985. Timp de cinci ani, Vali Pribeagu, împătimit regizor tehnic audio și video, mă tot întreba: Când vom relua emisiunile radioului nostru oltenesc?... Clipa a sosit în Decembrie 1989, când „vocea Olteniei” s-a trezit la o nouă viață. Atunci s-a auzit renăscător: „Aici, Radio Craiova Liberă!” Postul de radio oltenesc a renăscut sub noi auspicii, ale democrației și libertății. Este cert că în acel moment de răscruce s-a manifestat ca un puternic factor revoluționar, ancorat în actualitatea esențială, socială, culturală, psihologică. Nu s-a substituit niciodată unor consemnări reportericești facile ori unor referate părtinitoare asupra evenimentelor, fenomenelor și interpretărilor politice. Dar nici nu a făcut din Țanțaru armăsar, exagerând rolul întâmplării cu caracter individual, parțial. Nu este nicio exagerare dacă afirmăm că emisiunile au avut cel mai mare indice de audiență și că erau așteptate cu interes maxim de ascultători. Poate erau o trezire sau chiar o confirmare a opiniilor,

ori sentimentelor, ori trăirilor sociale, afective, morale, axiologice aflate în stare latentă în fiecare. Sau poate era o cale de comunicare mentală și sufletească între emițător și receptor. Cel mai elementar sondaj a scos în evidență ratingul ridicat, de necontestat, o favoare dobândită a postului de *Radio Oltenia Craiova* și păstrată de-a lungul anilor. Niciun act reportericesc nu mi-a produs satisfacții asemănătoare. Iar el, dincolo de dexteritatea profesională a noului colectiv tineresc, pe care l-am recrutat și l-am condus, totul s-a bazat pe o nedisimulată sinceritate. Toți – emițători și receptori – suntem una și aceeași persoană cu toate cele rele și cu toate cele bune. Pe rezonerul acestui conglomerat rațional, afectiv și moral l-au așteptat dragii mei prieteni și simpatizanți, în fiecare dimineață, de-a lungul a aproape trei decenii, la genericul „Aici, Radio Oltenia Craiova”. Întotdeauna am fost în dialog viu cu acești oameni, iar tot ce am scris și am vorbit la radio este esența acestui dialog.

Îmi face nespuse plăcere să închei aceste rânduri omagiale cu o metaforă a lui Lucian Blaga: „Totdeauna răsună în preajma noastră o muzică ce ne vrăjește gândurile, ne subjugă inimile și ne silește să ne potrivim pasul după tactul ei. O muzică ce ne îmbată și ne sugerează ritmul unui joc sălbatic sau al unui marș funebru, ritmul unei romanțe visătoare sau al unui imn războinic. Muzica aceasta – spiritul timpului. Cei de la *Radio Oltenia Craiova* am trăit și trăim întotdeauna organic această muzică – spiritul timpului.

■ Florin STAMA

CLUBUL SENIORILOR ROC-54 aniversează RADIO OLTENIA CRAIOVA la împlinirea a 63 de ani

„Călătoria în realitate se desfășoară în interiorul nostru”
Constantin Brâncuși

Mă bucur să retrăiesc în prag aniversar al Studioului de Radio Oltenia Craiova câteva momente din viața mea care s-a identificat în cea mai mare parte cu această instituție de prestigiu, mult îndrăgită, în Oltenia și mai departe, de ascultători.

Coincidență fericită... Mi-am început activitatea redacțională în Bănie, de ziua numelui meu, după absolvirea Facultății de Filozofie a Universității din București.

Coincidență fericită... Mi-am început studiile universitare, în domeniu, în 1954, anul în care a fost înființat Studioul de Radio Craiova, primul din provincie.

Coincidență fericită... Din Craiova s-a

emis pentru prima dată în limba română cu aproape doi ani înaintea Bucureștiului. Așadar, pionieratul Radioului are rădăcini la Craiova; momentul era menționat și pe o placă de marmură pe zidul magazinului Mercur (scara dinspre biserică) acoperită de lucrările de modernizare din ultimii ani. Poate o readucem la vedere, merită cu prisosință.

Coincidență fericită... „Oratoriul Tudor Vladimirescu”, semnal sonor al Studioului de Radio Craiova a răsunat din antena aflată în apropierea Coloanei Infinitului – ce destin! – ca un omagiu adus frumuseții și trăinicieii „cu bucurie curată”, cum spunea Constantin Brâncuși despre creația lui. Un crez care ne-a însoțit destinul de-a lungul deceniilor cu satisfacții pentru toți cei ce și-au dedicat sau continuă activitatea în acest colectiv minunat.

Destine și coincidențe

Coincidență fericită... Prima mea deplasare a fost la Tg. Jiu, un moment care mi-a însoțit investigațiile radiofonice ulterioare, aproape o jumătate de secol, în dorința de a aduce ascultătorii și telespectatorii aproape de Brâncuși; cu popasuri radiofonice la Hobița, Craiova, București, Chicago, Paris și în alte locuri legate de genialul sculptor. Am avut astfel posibilitatea să înregistrez prietenii ai sculptorului, critici de artă, artiști de renume reuniți în emisiunea „Brâncușiana” începând din anul 1967 la Radio Craiova, Radio România Actualități, Radio Cultural, Radio Reșița, la Televiziunea Română, un adevărat tezaur radiofonic.

Revenim la începuturi. În calitate de coordonator, împreună cu ai mei colegi, am pornit pe acest drum de la o jumătate de oră de emisie la șapte ore, devenind, în momentul desființării, al doilea post de radio în limba română din țară. Pe lângă emisiunile din program am început să transmitem în direct de la diferite manifestări culturale, sportive și de altă natură, organizarea de emisiuni-spectacol în colaborare cu factorii culturali din Craiova, Drobeta Turnu-Severin, Rm. Vâlcea, Tg. Jiu, Petroșani, Pitești, Alexandria, Călimănești și din alte localități.

Ne-am bucurat să primim numeroase mesaje din țară și de peste hotare, de la

românii din Valea Timocului sau de la navigatorii care păstrau legătura cu țara prin intermediul emisiunilor noastre, antena fiind de mare putere.

Legătura cu studiourile centrale de radio, prin transmisiunile în direct, multe ore pe săptămână, ne-a dat posibilitatea să aducem în casele ascultătorilor din întreaga țară locuri, personalități, evenimente de prim plan național din creație, istorie, tradiție, economie, viață universitară, activitate pe care am continuat-o la Radio România Actualități.

Cele grele au trecut, Studioul a renăscut în decembrie 1989, continuând acest drum frumos cu un colectiv deosebit format din foști sau mai tineri redactori, operatori, tehnicieni, alături de care am fost și în calitate de realizator la Radio România Actualități.

Mă gândesc acum cu pioșenie la colegii și prietenii din începuturile activității (Dumnezeu să-i odihnească!) și la cei care alcătuim primul Club al Seniorilor ROC 54.

Radio Oltenia Craiova 1954, un radio al tuturor oltenilor și nu numai.

Îi doresc un destin asemenea Coloanei lui Brâncuși, fără sfârșit...

■ **Cornel SORESCU**

22 Decembrie la Studioul de Radio Craiova

S-au scurs iată 27 de ani de la acel 22 Decembrie 1989, numit mai apoi în fel și chip, nu mai revoluție NU! Noi l-am trăit însă ca pe o REVOLUȚIE, cu spaime dar și cu speranțe! Zic noi vorbind de o mână de oameni care ne-am aflat în aceea zi în Studioul craiovean, revenind în eter după o pauză de 5 ani, impusă s-a zis pe atunci, (era în anul 1985) de Ceaușescu, mai apoi o altă variantă care zicea că, de fapt, Radioteleviziunea noastră (eram împreună la vremea aceea) a dispus închiderea studiourilor teritoriale pentru a realiza astfel sarcina trasată de partid de reducere a personalului. Au rămas pe loc o mână de tehnicieni, care asigurau conservarea postului și care, în acea după-amiază, sub coordonarea ing. Alexandru Stuparu, au asigurat intrarea în emisie. În momentul în care am ajuns la studioul, cred că era în jurul orei 15,30, partea redacțională era asigurată de prof. Marinescu, venit cu un grup de tineri, și Florin Stama, singurul din fosta redacție și care știa ce înseamnă o emisiune radio în direct.

Două au fost evenimentele din acele zile de 22-25 decembrie care m-au marcat și mi-au rămas vii, nealterate de trecerea anilor... Primul a fost chiar în acea după-amiază de 22 decembrie...

La câteva minute de la intrarea în emisie, telefonul a început să sune... ascultătorii noștri ne-au descoperit imediat, chiar dacă am lipsit din casele lor 5 ani! Unii ne-au spus că radioul a rămas pe frecvența noastră în tot acest timp și ne-au recepționat imediat ce am ieșit în eter! Așa am început să comunicăm: se trage în Valea Roșie..., elicoptere în Defileul Jiului..., au otrăvit apa în mai multe fântâni..., au văzut în zona cutare un terorist care trăgea și multe altele! Majoritatea însă nu erau reale! Și la județ lucrurile erau în fierbere... începuse disputa pentru constituirea Frontului Salvării Naționale! Se confruntau două tabere, una îl avea în frunte pe dl. R.B. și cealaltă pe dl. prof. N! Nu mai știu exact, în noaptea de 22 dec. sau a doua zi, ne-am trezit cu o vizită „profesiona-

lă”... Dl. S. ne-a comunicat că el răspunde de Cultură în cadrul FSN-ului. Ne-a chestionat dacă sunt probleme și, marțial ne-a sfătuit să avem grijă, apoi tot așa marțial, a plecat flancat de gărzile de corp.

Peste vreo două zile dl. S a fost debarcat din barca culturii și am avut parte de o surpriză plăcută... Dl. Tudor Gheorghe a preluat astăzi sarcinile și l-am avut minute bune oaspete. Poate nu aș fi reținut-o așa de bine dacă nu venea în același timp și un cunoscut solist de muzică populară, pentru a ne oferi un nou cântec inspirat de căderea dictatorului. Pe noi, mai ales pe Florin Stama care acceptase deja rolul de coordonator, prezența lui Tudor Gheorghe ne-a scutit de un moment mai mult decât neplăcut. Auzind ce vrea să ne ofere, dl. Tudor i-a zis fără menajamente cam așa... „știi ceva, muștele, ia o pauză, dă-te nițel la fund...”!

Și uite așa, cu tot felul de întâmplări, cu spaime că se trage în studioul, cu nesomn, s-a scurs noaptea, apoi ziua de 23 dec. și iar noapte... scriam la lumina unei veioze, uneori sub masă (comandantul plutonului trimis să apere studioul nu ne-a permis să aprindem lumina) și răspundeam la telefon.

Cel de-al doilea eveniment care, ziceam că m-a impresionat, s-a petrecut pe 25 decembrie... în ziua de Crăciun când au fost împușcați Elena și Nicolae Ceaușescu! Un asasinat oribil acum, dar, pe care, atunci l-am crezut justificat! Asta e... istoria rămâne să judece! Nu asta mi-a rămas însă pentru totdeauna în suflet. În jurul prânzului ne-am trezit cu o căruță la poartă... o căruță care vroia să intre în curte! Ascultătorii dintr-o comună din nordul județului (Mischii sau Șimnic, nu mai știu) încărcaseră căruța cu tot felul de bunătăți pe care oamenii satului le pregătesc de Nașterea Domnului... friptură de porc, de pasăre, tot felul de cârnați, șuncă, jumări, cozonaci și prăjituri...! Pentru noi, în dar pentru că am revenit în casele lor după o așa lungă absență!

Radioul oltean renăscuse! La mulți ani Radio Oltenia Craiova!

■ **Marcel STÂNCULEASA**

CLUBUL SENIORILOR ROC-54 aniversează RADIO OLTENIA CRAIOVA la împlinirea a 63 de ani

Și eu am fost reporter la ROC

O profesie ca oricare alta, reporter la Radio Oltenia Craiova (ROC), veți spune despre aceste rânduri care privesc spre trecutele vremi cu duioase amintiri.

Radioul m-a fascinat dintotdeauna. Ce miracol se întâmplă în spatele unei cutii neînsuflețite care parcă ascunde o lume nevăzută dar adevărată, cine sunt cei care ne transmit idei și sentimente, cum arată acei oameni din spatele cutiei, sunt întrebări pe care mi le-am pus mereu și niciodată nu le-am aflat răspunsul.

Până mai încoace, radioul a dat ora exactă și la propriu și la figurat.

El a reprezentat partea inefabilă, frumoasă, intimă și romantică a presei. Iar reporterii, niște sentimentali. Pe vremea aceea, nu îndeajuns de îndepărtată, presa însemna mai puțină patimă, concurență, informație falsă, rutină, scandaluri și în fine, deziluzie.

Prima mea întâlnire cu radioul a fost într-o seară de iarnă, când tatăl unui prieten a legat două fire de aluminiu la stâl-

pul din fața casei. Firele, lungi de 15-20 de metri erau conectate la un difuzor aflat în casă. Era prin anul 1960, când aveam vreo zece ani. Atunci am ascultat pentru prima dată minunatele sunete care străbăteau din cutia veche așezată pe marginea unei mese spre noi cei care priveam ca hipnotizați la ea, rămânând nedumeriți că nu știam cine este în spatele ei și ne vorbește. Eram, atunci, martorul unui miracol.

Acum realizez că din difuzor ieșeau niște cuvinte acoperite de pocnituri puternice. Mai târziu, în primii ani de liceu în Drobeta Turnu-Severin, am scris și citit de multe ori la stația de radioamplificare care se afla la parterul Turnului de apă. Nu am ascultat niciodată ceea ce citeam pe atunci pentru că nu aveam la ce să ascult. Ceva mai târziu, tatăl meu a cumpărat un aparat de radio Delta. Pe baterii. Cu carcasă albă și butoane galbene. De atunci, ne petreceam nopțile împreună – Delta și cu mine. A fost una dintre marile bucurii ale adolescenței mele marcate de două evenimente colosale: cumpărarea, de către tatăl meu,

a unei biciclete (cu care făcea naveta) și a celui aparat de radio.

Mai târziu, prin anii 1980, după absolvirea facultății, am trăit iluzia și deziluzia venirii mele la Radio Oltenia Craiova. Doi oameni minunați, cărora niciodată nu le voi putea mulțumi îndeajuns, dar pe care îi păstrez în culcușul cald al inimii mele, Cornel Sorescu și Viorel Asproiu, directorii de atunci ai radioului, au încercat din toate puterile să mă aducă în colectivul condus de domniile lor. Nu s-a putut. Partidul nu a fost de acord, prin meschinii lui funcționari de la cadre. Venirea mea la radio s-a petrecut abia după 1990. Mai bine mai târziu, decât niciodată. Așa a început aventura mea propriu-zisă ca reporter la Studioul de Radio „Oltenia” Craiova. Dar despre alte întâmplări minunate de la radio vor povesti ceilalți colegi ai mei. Pentru mine, important a fost că am lucrat la radio mulți și frumoși ani, care au trecut prea repede, dar care mi-au marcat în cel mai frumos mod viața, radioul rămânând pentru mine, mereu, marea mea dragoste.

■ Nicolae FIRULEASA

Bună seară și bun găsit, doamnelor, domnișoarelor și domnilor! Sunteți pe frecvențele de 603 și 1314 kHz unde medii și 102,9 și 105 MHz FM și recepționați Radio Oltenia Craiova. De la această oră și până la încheierea programului nostru din această seară, Tatiana Drăghici vă dă întâlnire cu emisiunea „Românța veșnic tânără”.

Așa începea una dintre emisiunile pe care le realizăm și îndrăgeam atât de mult la radioul pe care l-am slujit cu dragoste și emoție, deopotrivă, într-o redacție care se constituia în „Motorul muzical” al acestui post public de radio, un radio al tuturor oltenilor, Radio Oltenia Craiova care elabora subiecte într-un mod interesant și deosebit de sensibil.

De ce sensibil? Simplu. Cei care au studiat muzica – mă refer în primul rând la cei care au studiat o școală superioară de muzică, dar și la cei care au abordat genuri considerate „mai ușoare”, muzică populară și chiar muzică ușoară – sunt sau au fost oameni cu mari trăiri emoționale, dar și mari iubitori de oameni. Sinceritatea glasului, convingerile pe care le ai, alături de cunoștințe trebuie să te apropie de cel ce te ascultă, iar momentele muzicale trebuie alese cu mare grijă și ca timp, dar și ca valoare, în așa fel încât să nu se plictisească auditorul.

Imaginați-vă cum ar fi să ascuți o emisiune numai și numai din conversația invitaților, timp de 30 de minute, fără să ai

trei sau cinci minute de muzică? Ar fi plictisitor. Ascultătorul ar schimba postul. De aceea, această „roțiță” a Ceasului Radioului este atât de importantă și de îndrăgită.

Și astfel marea majoritatea redactorilor din Studioul de Radio Oltenia au colaborat cu plăcere cu Redacția muzicală, lucru constatat de mine încă din 1995, când am început să cochetez cu ROC, având în vedere că soțul meu, Paul Drăghici, era deja angajat ca redactor la Secția muzicală. Și atunci am fost invitată de colegul Liviu Pop să colaborez cu el la o emisiune de „Caleidoscop muzical”, care oferea ascultătorilor bijuterii muzicale din muzica simfonică, operetă și instrumentală.

Pentru Paul Drăghici, a fost o mare surpriză și, cam cu două zile înainte de a mă duce să încep colaborarea, având la el reportofonul, m-a imprimat citind un text, dar nu mi-a spus de ce! Concluzia lui a fost că nu am voce radiofonică.

Cred că asta l-a ambiționat pe Liviu Pop, care îmi cunoștea mai bine potențele vocale, și așa am început colaborarea. Am descoperit astfel echipa deosebit de valoroasă (de aur) a secției, devenind colegă cu Elisabeta Oprea, o doamnă minionă, dar foarte exigentă, cu domnul Lucian Iordăchescu – ambii fiind redactori de muzică populară, Liviu Pop și Paul Drăghici – ambii acoperind genul simfonic, operă și operetă, muzică corală, muzică populară corală și chiar și muzică ușoară. Cu toții asigurau nu numai emisiuni, ci și

Motorul muzical

ilustrația muzicală a întregului studio, dar și imprimări la spectacolele Filarmonicii Oltenia și ale Teatrului de Operă și Operetă, precum și ale diverselor manifestări și festivaluri muzicale. (Imprimările se făceau atunci pe magnetofon, cu ajutorul unui coleg deosebit, Florin Ghițoaica, cel care avea grijă să fie trecute apoi pe banda magnetică de radio, asigurând astfel materialul sonor pentru fonotecă).

După câțiva ani, colectivul nostru s-a reîntregit, prin revenirea domnului Florin Șisu la redacția muzicii ușoare, asigurând astfel întreaga paletă de emisiuni a muzicii românești și universale. Cred că abia atunci Redacția muzicală a devenit o forță și nu pot trece peste un fapt deosebit – cel ce a asigurat prin sponsorizare mobilierea redacției, Florin Șisu, un coleg organizat și metodic, a reușit să revadă tot materialul sonor al fonotecii: benzi, CD-uri și documente specifice redacției.

După câțiva ani, ni s-a alăturat Mirela Dobre, fostă tehniciană, care lucra la Social și care este o împătimită a muzicii populare. Deși nu avea pregătire în domeniu, cu multă perseverență și multă muncă, și-a desfășurat activitatea cu pasiune, mai ales după pensionarea Lizei Oprea. Același devotament l-am remarcat și la cele trei tinere talente, Laura Dincă, Liliana Vînturiș și medicul Delian Ionescu.

„Motorul muzical” s-a bucurat necondiționat de sprijinul conducerii Radioului, întâi al domnului Sebastian Domoziță și al domnului Florin Stama, în special pentru susținerea unor spectacole deosebite sub egida Studioului de Radio Oltenesc – spectacole folclorice, susținute în bazinul carbonifer și în Craiova. Prezența redactorilor era absolut obligatorie (ex. Lucian Iordăchescu la Festivalul „Strugurelul de aur” și Festivalul „Maria Tănase” de la Craiova, Paul Drăghici la Festivalul Muzicii Corale de la Reșița și „Anton Pann” de la Râmnicu Vâlcea, Florin Șisu la Festivalul Muzicii Ușoare pentru Copii de la Mamaia și Festivalul Muzicii Folk de la Calafat).

Ajutor și înțelegere am primit apoi și de la următoarea conducere, a domnului Mircea Pospai și a domnului Cornel Rusu, care au ridicat la noi cote calitative activitatea studioului nostru de radio, crescându-i prestația și notorietatea. În această perioadă am trecut la a ne fonoteca emisiunile și a ne ocupa și de imprimarea muzicii. A însemnat astfel un pas colosal în modernizarea studioului și în instruirea noastră.

Dar, în niciun caz „Motorul muzical” nu putea funcționa fără efortul depus de tehnicienii radioului, unii chiar cu auz perfect și cu o dorință nemărginită de a-și demonstra profesionalismul: Carelina Badea, Florin Ghițoaica, Mariana Cîrcotă, Mariana Anghel, Castela Ana și Mariana Epure. Sau cât de mult a contat colaborarea cu tehnicienii de la cabina de emisie, lucrând ani buni cu regretații Mariana și Titi Dondoescu, Gheorghe Scurtu, apoi cu neobosiții Gheorghe Pantelică, Cristi Nețoiu, Cornel Marcu, Iulian Ștefănescu, Lili Gherghie, Ștefan Lăzărică, Gigi Ciocoiu, Petrică Ganea.

Activitatea „Motorului muzical” nu a însemnat numai emisiuni și ilustrație muzicală. În sarcina fiecărui redactor revenea alcătuirea unui soft special al fișelor fiecărui moment muzical (mă refer la gen, tonalitate, interpretări, compozitor, an al apariției și multe alte date tehnice). O muncă uneori istovitoare, dar foarte necesară pentru un studio de radio.

„Motorul muzical” al Radio Oltenia Craiova și-a adus o însemnată contribuție la îmbogățirea fonotecii – înregistrări de mare valoare la toate genurile, interviuri, spectacole inedite, contribuind în mod esențial la creșterea prestigiului instituției.

Mă bucur din suflet că am făcut parte din această „echipă de aur” a Studioului.

La Mulți Ani, Radio Oltenia Craiova! La Mulți Ani, Seniorilor ROC, mereu tineri și ferice!

■ Tatiana DRĂGHICI

Mulțumim revistei „Mozaicul”, domnului director Nicolae MARINESCU, pentru spațiul acordat!

Foto: Petre Ganea

Pagini realizate de membrii Clubului Seniorilor ROC-54